

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 462/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. R. – RJ, Košice, zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Fabiánom, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob/69/2013 a jeho rozsudkom z 19. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. R. – RJ o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2014 doručená sťažnosť J. R. – RJ (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalovaný“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob/69/2013 a jeho rozsudkom z 19. decembra 2013.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalovaného v konaní „o odstránenie väd diela“ vedenom na návrh žalobcu Spoločenstva vlastníkov bytového domu, Lidické námestie, Košice, na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 35 Cb 131/2008. Okresný súd rozsudkom z 21. januára 2013 žalobe vyhovel a sťažovateľovi uložil povinnosť odstrániť namietané vady. Súčasne mu uložil nahradiť žalobcovi trovy konania a nahradiť trovy štátu. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 4 Cob/69/2013-496 z 19. decembra 2013 (ďalej aj „namietaný rozsudok“), ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu z 21. januára 2013.

3. Podstatou námietok sťažovateľa je jeho tvrdenie, že „*vykonaným znaleckým dokazovaním nebola relevantným a pochybnosti nevzbudzujúcim spôsobom preukázaná dôvodnosť žaloby žalobcu...*“.

4. Podľa názoru sťažovateľa „*od začiatku súdneho konania vyplývali skutočnosti, ktoré odôvodňovali pochybnosti o nezaujatosti znalca... so zreteľom na pomer k veci, ako aj k účastníkovi súdneho konania – žalobcovi... Z týchto dôvodov... bez toho, aby bolo potrebné z mojej strany vzniesť námietku zaujatosti proti predmetnému znalcovi, bola už v čase rozhodovania súdu o ustanovení predmetného znalca... v konaní, známa jeho zaujatosť... a predmetný znalec mal byť bez ďalšieho z konania vylúčený.*“. Súdom ustanovený kontrolný znalec „*Znalecký ústav – Technická univerzita v Košiciach – Stavebná fakulta*“ sa podľa názoru sťažovateľa zameral „*výlučne na preskúmanie obsahu znaleckého posudku znalca... bez posúdenia všetkých možných dôvodov vzniku väd...*“.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„*1. Základné právo J. R. – RJ... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 4 Cob/69/2013 zo dňa 19. 12. 2013 porušené boli.*

2. *Rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 4 Cob/69/201š zo dňa 19. 12. 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.*

3. *Krajský súd... je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy súdneho konania vrátane trov právneho zastúpenia sťažovateľa v celkovej výške 340,90 €...“*

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa

namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

10. V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu (bod 5).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

12. Ústavný súd už uviedol, že „Predpokladom uplatnenia práva na spravodlivý proces, ktoré sa zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nezávislosť a nestrannosť súdu. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru.“ (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

13. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

14. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

15. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom č. k. 4 Cob/69/2013-496 z 19. decembra 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, resp. dohovoru.

16. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z výsledkov vykonaného dokazovania a z neho vychádzajúcich právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd oboznámil podstatu skutkových a právnych záverov okresného súdu a odvolacej argumentácie sťažovateľov. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej podľa § 214 ods. 1 O. s. p., na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje správnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a jeho odôvodnenia (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

Žalovaný vytýkal súdu prvého stupňa, že za znalca v tomto spore ustanovil..., ktorý už skôr podal znalecký posudok o vadách zateplenia na objednávku žalobcu, namietal, že ustanovený znalec ho neprizval k odberu vzoriek, na vyhodnotení ktorých založil závery znaleckého posudku a tvrdil, že v konaní z týchto dôvodov namietal zaujatosť znalca.

Žalobca podanou žalobou uplatňuje proti žalovanému práva zo zodpovednosti za vady zhotoveného diela, pre rozhodnutie vo veci bolo preto potrebné na posúdenie rozhodujúcich skutočností nariadiť znalecké dokazovanie z príslušného odboru. Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 6. 10. 2009 č. k. 36 Cb 131/08-77 ustanovil..., znalca z odboru

Stavebníctvo, odvetvie Poruchy stavieb a uložil mu v znaleckom posudku odpovedať na otázky predložené účastníkmi konania.

O tom, či je vylúčený zapisovateľ alebo iný pracovník súdu, ako aj znalec alebo tlmočník, platia tieto ustanovenia primerane; rozhoduje o tom predseda senátu alebo samosudca (§ 17 ods. 1 O. s. p.).

Citované ustanovenie upravuje postup pri vylúčení zapisovateľa alebo iného pracovníka súdu, ako aj znalca alebo tlmočníka. Pre posúdenie toho, či súd tieto osoby vylúči, platí primerane ustanovenie § 14 ods. 1 O. s. p., to znamená, že aj znalca možno vylúčiť z podania znaleckého posudku, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. O vylúčení znalca rozhodne zákonný sudca konajúci vo veci.

Uznesenie zo dňa 6. 10. 2009 o ustanovení znalca... prevzal právny zástupca žalovaného a k ustanoveniu tohto znalca nemal žalovaný výhrady, hoci mu bolo známe, že súčasťou listinných dôkazov pripojených k žalobe bol aj znalecký posudok..., ktorý vyhotovil pred podaním žaloby na objednávku žalobcu. Námietku zaujatosti... z tohto dôvodu nevzniesol žalovaný ani v priebehu konania a ani v liste doručenom súdu prvého stupňa dňa 16. 3. 2011, na ktorý v odvolaní poukazuje. V tomto podaní sa žalovaný vyjadroval k znaleckému posudku..., pričom znalcovi vytýkal, že neprizval žalovaného na vyrezanie vzoriek, čím porušil povinnosť podľa § 122 ods. 2 O. s. p., a tvrdil, že... nie je znalcom pre odvetvie Poruchy stavieb, ale pre Oceňovanie nehnuteľností (toto tvrdenie bolo vyvrátené osvedčením, ktoré znalec následne predložil). Uvedené námietky nemožno ani podľa obsahu posudzovať ako námietku zaujatosti znalca... a žalovaný pred súdom prvého stupňa výslovne námietku zaujatosti tohto znalca nevzniesol.

Podľa názoru odvolacieho súdu na postup znalca pri obstaraní podkladov pre znalecký posudok nemožno aplikovať ustanovenia § 122 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, pretože vyhotovenie znaleckého posudku znalcom a tomu predchádzajúce úkony nie je dokazovaním vykonávaným súdom podľa citovaného ustanovenia. Dôkazom podľa § 125 O. s. p. je až znalecký posudok, s ktorým musí súd účastníkov oboznámiť na pojednávaní. Ak by tento dôkaz oboznamoval mimo pojednávania, napríklad dožiadaným súdom, účastníci konania majú právo byť prítomní pri takto vykonávanom dokazovaní (§ 122 ods. 2 veta druhá O. s. p.).

Znalec je osobou, ktorá prostredníctvom svojich odborných znalostí posudzuje skutočnosti, ktoré boli súdom určené a vo svojom posudku oznamuje súdu subjektívny výsledok tohto posúdenia. Je vecou znalca, aký postup zvolí pre zistenie údajov, ktoré potrebuje pre vypracovanie znaleckého posudku. Účastníkovi, prípadne i niekomu inému môže však súd uložiť, aby sa ustanovil k znalcovi, predložil mu potrebné predmety, podal mu potrebné vysvetlenia, podrobil sa lekárskeму vyšetreniu, prípadne krvnej skúške, alebo aby niečo vykonal alebo znášal, ak je to na podanie znaleckého posudku potrebné (§ 127 ods. 3 O. s. p.). Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva povinnosť znalca prizývať účastníkov konania k úkonom, ktoré vykonáva v súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku, nie je to však ani vylúčené, najmä v prípade, ak by úkony vykonané znalcom v súvislosti s vypracovávaním znaleckého posudku mohli viesť k pochybnostiam o ich správnosti. Ak mal žalovaný v posudzovanej veci pochybnosti o správnosti odberu vzoriek zo zateplenia bytového domu žalobcu, mohol žiadať, aby znalec zopakoval tento úkon za jeho prítomnosti, takúto požiadavku však žalovaný v konaní nepredniesol.

S poukazom na uvedené má odvolací súd za to, že žalovaný nevzniesol námietku zaujatosti znalca... v konaní pred súdom prvého stupňa, o zaujatosti uvedeného znalca však nesvedčia ani dôvody, uvádzané žalovaným v odvolaní, preto túto odvolaciu námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú.

Za podstatné považoval žalovaný to, že znaleckými posudkami nebola komplexne zodpovedaná jeho otázka, či zatepl'ovací systém realizovaný na fasáde obytného domu má vady, a ak áno, aké sú presné príčiny ich vzniku a ako je možné ich odstrániť (v zozname otázok pre znalca ako otázka č. 1).

Uvedenú otázku zodpovedal znalec... na strane 5. znaleckého posudku č. 45/2010 zo dňa 13. 10. 2010. V podaniach z 18. 2. 2011 a 16. 3. 2011 (č. l. 204 a 220) vyjadril žalovaný nesúhlas so znaleckým posudkom a k jeho námietkam znalec podal odborné vyjadrenie č. 36/2011 zo dňa 30. 4. 2011, ktoré právny zástupca žalovaného prevzal 2. 6. 2011. Vo vyjadrení zo dňa 19. 7. 2011 k tomuto podaniu žalovaný navrhol vykonať kontrolné znalecké dokazovanie, okrem iného aj na zodpovedanie otázky, či zatepl'ovací systém realizovaný na fasáde obytného domu má vady, a ak áno, aké sú presné príčiny ich vzniku a ako je možné ich odstrániť, lebo mal za to, že ustanovený znalec sa s jeho

námietkami k znaleckému posudku dostatočne nevyporiadal. Aj k tomuto stanovisku žalovaného podal znalec... odborné vyjadrenie č. 12/2012 zo dňa 18. 3. 2012, ktoré právny zástupca žalovaného prevzal 23. 3. 2012 a bolo doručené aj znaleckému ústavu. Znalecký ústav sa so závermi znalca... v plnom rozsahu stotožnil aj v posúdení otázky č. 1 žalovaného a znaleckým úkonom č. 23/2012 zo dňa 1. 10. 2012 odpovedal aj na výhrady žalovaného ku kontrolnému znaleckému posudku. Je pravdou, že v podaní zo dňa 24. 10. 2012 opätovne žalovaný tvrdil, že jeho otázka č. 1 nebola komplexne zodpovedaná ani jedným zo znaleckých posudkov, v tomto podaní však nenavrhol vykonať ďalšie dokazovanie a na následnom poslednom pojednávaní súdu prvého stupňa uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednacia zásada, to znamená, že účastníci sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí. Ak účastník neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie jeho tvrdení, vychádza súd pri zisťovaní skutkového stavu z dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané.

Súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav, čo v odvolaní potvrdil aj žalovaný, v odôvodnení rozhodnutia jasne a zrozumiteľne, uviedol, z akých skutočností a dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil. S poukazom na závery znaleckých posudkov konštatoval, že vady zatepl'ovacieho systému sú dôsledkom nesprávneho technologického postupu žalovaného pri realizácii zateplenia obytného domu.

Pokiaľ žalovaný tvrdil, že zateplenie vykonal podľa žalobcom zabezpečeného projektu zateplenia a vyslovil pochybnosti o stave bytového domu vzhľadom na systémové poruchy, odvolací súd poukazuje na zoznam systémových porúch bytového domu, ktorý je prílohou č. 3 k výnosu Ministerstva výstavby a regionálneho, rozvoja SR z 23. 12. 2004 č. V - 1/2006 (č. 1. 212). Podľa tohto zoznamu sa v stavebnej sústave P1.14 vyskytuje porucha stykov obvodového plášťa s vrstvenými dielcami s tepelnoizolačnou vrstvou hrúbky 80 mm bytového domu, ktorá sa prejavuje zatekaním dažďovej vody stykmi obvodového plášťa a koróziou výstuže spojov. Táto porucha sa dá odstrániť vyčistením škár (v prípade

potreby), odstránením zdegradovaného betónu a opravou povrchu, celoplošným zateplením obvodového plášťa s prikotvením membrány k nosnej časti (v prípade potreby). V projekte zateplenia v časti prieskumné práce je uvedené, že „Ohliadkou bolo zistené, že obvodové žb. vrstvené panely nie sú poškodené statickými poruchami. Poškodenie javí len omietka v rozsahu 5-10%. Na posudzovanom objekte boli styky od zrealizovania stavby vyspravované. Známkou poškodenia týchto stykov nesú len dielce na prízemí pri vstupe do objektu.“

Z projektu zateplenia teda nepochybne vyplýva, že pred zateplením boli styky obvodového plášťa bytového domu opravované, ak by tomu tak nebolo a tento projekt bol súčasťou zmluvy o dielo, bolo povinnosťou žalovaného na to žalobcu ako objednávateľa upozorniť a upozorniť ho aj na prípadné nedostatky, ktoré by v dôsledku toho pri zateplení mohli vzniknúť.

Neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že postupoval podľa projektu zateplenia, pretože tento projekt podrobne neupravoval postup prác pri zateplení, ale v článku E2 v poslednej vete odkazoval na nutnosť riadiť sa predpismi a technologickým postupom daného zatepl'ovacieho systému, ako i všeobecne platnými zásadami pri zatepl'ovaní. Vzhľadom na uvedené súd prvého stupňa správne zdôraznil, že žalovaný ako odborník v oblasti zateplenia mal postupovať podľa podmienok dohodnutých v zmluve, ale aj príslušných predpisov, či poznatkov známych v rozhodnom čase v tejto oblasti.

Odvolaací súd má za to, že znalecké posudky zodpovedali všetky žalovaným položené otázky. Žalovaný nežiadal doplniť znalecké dokazovanie o zodpovedanie ďalších otázok, podstatných pre rozhodnutie vo veci, a nežiadal ani, aby znalci podrobnejšie zodpovedali už položené otázky. V konaní bolo znaleckými posudkami preukázané, že žalovaný nedodržel technologický postup pre zvolený systém zateplenia, v dôsledku čoho došlo k vadám, odstránenia ktorých sa žalobca domáha podanou žalobou. Vzhľadom na to, že žalovaný nenavrhol vykonať ďalšie dokazovanie, resp. nenavrhol doplniť už vykonané dokazovanie, súd prvého stupňa správne postupoval, keď vychádzal zo zisteného skutkového stavu (ktorý aj žalovaný označil za dostatočne zistený), a na základe ktorého dospel k svojim právnym záverom.

Odvolaacia námietka žalovaného, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam nie je preto dôvodná, lebo súd prvého stupňa

založil svoje rozhodnutie na skutočnostiach, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov a prednesov účastníkov, v hodnotení dôkazov alebo skutočností z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti či pravdivosti súdom prvého stupňa nie je logický rozpor a s poukazom na závery znaleckého ústavu sa súd prvého stupňa vypořiadal aj so žalovaným v odvolaní uvádzanom odbornom posudku...

Dôvodná nie je ani odvolacia námietka žalovaného, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, teda že na zistený skutkový stav použil nesprávny právny predpis, alebo správny právny predpis nesprávne aplikoval.

V posudzovanej veci účastníci konania uzavreli nepochybné zmluvu o dielo podľa Obchodného zákonníka, ktorého príslušné ustanovenia §§ 536 - 564 Obchodného zákonníka súd prvého stupňa aj použil. Žalovaný v odvolaní neuviedol, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa a v odvolaní uvádzané skutočnosti neumožňujú záver, že súd prvého stupňa použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval, preto tento odvolací dôvod tiež nie je daný.

Pokiaľ žalovaný s odkazom na ustanovenie čl. VI bodu 4 predmetnej zmluvy o dielo tvrdil, že neporušil žiadnu povinnosť, v dôsledku ktorej došlo k zníženiu kvality alebo funkčnosti diela, a preto podľa tohto ustanovenia zmluvy za vady diela nezodpovedá, ani táto jeho odvolacia námietka nie je dôvodná, pretože v konaní bolo znaleckým dokazovaním preukázané, že príčinou väd zateplenej fasády bol práve nesprávny technologický postup žalovaného pri zateplovaní, svojej zodpovednosti za vady diela sa preto nezbavil a preto mu súd prvého stupňa správne uložil napadnutým rozsudkom povinnosť odstrániť vady diela.

Odvolací súd z týchto dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.»

17. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona [zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“)], ako aj obsah relevantných

dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje preto postup krajského súdu pri preskúvaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

18. Na základe uvedeného ústavný súd v danej veci dospel k záveru, že napadnuté (namietané) rozhodnutie krajského súdu nie je svojvoľné. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

19. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s postupom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

20. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením označených práv, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie namietaného rozhodnutia a priznaním mu úhrady trov konania (pozri bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014